

Gensartethed; det vil derfor efter min Formening være ønskeligt at ændre Lovudkastet derhen, at Udgangen skal stee successtvt. Jeg maa isvrigt tilstaae, at jeg ganske desler den Anskuelse, der er bleven udtalt om, at det første Medlem i denne Commission bør være Stadens Overpræsident, der har det Stempel, som den høitæredede Minister for omtalte, nemlig den kgl. Udnævnelser, og som desuden er kaldet til at paaagte de almindelige Anliggender i Communen og efter sin hele Stilling til Borgerne er bedre stiftet til at indtage en saadan Plads og indgyde Tillid ved de vistnok meget ømsindlige Sager, der kunne finde Sted, end hvilket som helst andet Medlem, der blev udnævnt af Hs. Maj. Kongen. Jeg har endvidere tvende mindre Bemærkninger at gjøre med Hensyn til Formen for Selvangivelsen. I Udcastet er det nemlig bestemt, at Skatteyderen skal have Lov til, naar han selv angiver sin Indtægt, at vælge imellem, om han vil opgives Indtægten for det forløbne eller det næstforrige Aar; men det forekommer mig at være temmelig indlysende, at denne Bestemmelse, hvorefter en saadan Ret benyttes, i Aarenes Løb kan fremkalde de største Vanstueligheder og Ubilligheder. Det er jo klart, at man i det ene Aar kan bruge Selvangivelse, medens man i det andet Aar lader sig tagere af Commissionen, hvilket Sidste jo maa forudsættes at stee efter bedste Skjønnende. Naar man ved den første Paaaligning har valgt Selvangivelse, men senere opgivet den, og man maa stee i sin Selvangivelse havde anført Indtægterne for det næstforrige Aar, saa skal det da gjorte Valg være ledende ved de paaafølgende Angivelser eller Paaaligninger; men vil det ikke i Tidens Løb blive en Urimelighed, at der ved alle følgende Skatteydelsers skjæles imellem det sidste og næstforrige Aar? Det er ogsaa klart, at ved de mange Flytninger, som finde Sted i Kjøbenhavn, vil det virke overordentlig forstyrrende, naar man med Hensyn til enhver enkelt af de 14000 à 17000 Skatteydere, hvorom der er Tale, skal anstille Undersøgelse, om Bedkommende har valgt det forløbne eller næstforrige Aar. — Det forekommer mig, at det ikke kan have stor Bigtighed med Hensyn til Skatteydelsen, om man vælger det ene eller det andet af disse Aar.

Det forekommer mig ikke at kunne være af stor Bigtighed for Skatteyderne, om det foregaaende eller det næstforegaaende Aar vælges, saa der kunde vel være Anledning for Administrationen til at fastsætte som Regel, at man skal tage det sidste. Et andet Punkt er efter min Formening heller ikke helbdt, nemlig angaaende Møde for Commissionerne. Det er antydet, at Skatteyderne skulle møde for Pigningscommissionen og for Overligningscommissionen, men man kan jo ikke være blind for, at der er mange Mennesker, der maae hde Skat og som ikke ere istand til i de 14 Dage eller den Maaaned, hvorom der er Tale, at møde for Commissionen. Hvorledes vil man have, at gamle 80 aarige Enker eller umyndige Børn skulde møde, og hvad siger man om Sygdomstilfælde? Der maa ganske sikkert ogsaa kunne mødes ved Fuldmægtig, men man savner en Regel derom, medens det dog, f. Ex. i § 12, træder skarpt frem, at der skal mødes for Commissionen. Med flere af de æredede Talere maa jeg ogsaa dele den Tro og den Tanke, at § 12 kræver en væsentlig Omarbejdelse. Man nævner der „særlige Forhold“, men man kan læse hele Udcastet igjennem uden saa at sige at finde nogen som helst Veiledning til, hvad der menes med disse „særlige Forhold.“ Ja, det er antydet, at man kan skaffe sig en Rettelse med Hensyn til Beskatningen, naar man selv angiver; men tænk, hvor betænkeligt det dog er, at Pigningscommissionen skal være istand til at ligne sig selv og sine Nærmeste, med Udsigt til efter § 16 at kunne skaffe dem en Bempelse i Skatten, uden at Forholdene ligge klart for! Man maa efter min Formening stee klart i denne Sag og kan derfor ikke blive staaende rolig ved de „særlige Forhold“. Jeg maa i Forbindelse hermed antyde, at naar der et Sted tales om den Kjendelse, der skal afgives og som „saavidt Omstændighederne tillade det,“ skal forsynes med Grunde, saa er det, naar man tænker sig to Skatteydere, hvoraf den ene staaer med en Kjendelse, som er motiveret, og den anden med en Kjendelse, der ikke er motiveret, i høieste Grad krænkende for den Sidste. Jeg troer ikke, det gaaer an at foreskrive en dobbelt Form for Kjendelsen, og at der kan gives en dobbelt Form, fremgaaer tydelig af Uffattelsen